

Jochie, wat gebeurt er toch allemaal in je hoofd? Soms weet ik echt niet meer hoe ik je moet helpen. Boze, verdrietige, donkere wolken beheersen dan je gemoed en lijken je vast te ketenen aan een muur van angst. En ik krijg je met geen mogelijkheid meer los. Terwijl al jouw wanhoop op mij gericht blijft. Je ogen smeken om een oplossing en ik probeer met man en macht. Maar helaas...

Twee minuten geleden was er bij wijze van spreken nog geen vuiltje aan de lucht. Maar het overvalt je gewoon. Het mislukken van je tekening, het zien van een fragment op tv, het horen van negatieve woorden, het zijn op de verkeerde plaats op het verkeerde moment, het harde blazen van de wind, het schaven van je arm langs de muur, het verliezen van een spelletje, het horen van onverwacht geschreeuw, het vallen van een chipje op de grond, zachte kattenvoetjes over jouw speelgoed, het vastlopen van de wifi, een lekkende beker in je schooltas, de deurbel die op eens gaat of onvoorziene drukte bij je favoriete speeltoestel.

Alles kan een aanleiding zijn om jou uit je veilige zone te trekken. We zien het gebeuren. Soms zelfs vóóordat het gebeurt en we kunnen er niets aan doen. Het is onvermijdelijke kortsluiting.

Afleiding wil soms helpen, maar helaas niet altijd.

Je moet er doorheen en proberen te leren hoe ermee om te gaan. Het leven gaat immers zo. Maar zover ben je nog niet. Je hoofd wint nog te vaak. En dan zijn we allebei verslagen door onmacht. Een rotgevoel blijft over. Bij mij voelt het als falen dat ik jou niet heb kunnen helpen. Een moeder die jou niet gerust kan stellen, omdat de

toegangsdeuren potdicht zitten. Woorden van troost, een knuffel of overtuigingskracht, worden niet geaccepteerd. Jouw hoofd heeft de macht, maar ook de sleutel. Kom jochie, vind de uitgang, laat de chaos en donkere gedachtes naar buiten •

Rik is inmiddels doodmoe. 's Morgens komt hij als een zombie uit bed en zijn witte snoet en donkere ogen verraden het wekenlange gebrek aan slaap. Daardoor wordt naar school gaan ook meer en meer een opgave. Steeds vaker laten we hem dan maar gewoon liggen en bel ik de juf om uit te leggen dat het wéér niet gaat. En altijd is daar het begrip en het meedenken aan de andere kant van de lijn. Zij weten ook dat Rik energie nodig heeft om alleen al in de klas aanwezig te kunnen zijn. Geen druk, oordeel of protocollen die we moeten volgen, er is enkel medeleven en bezorgdheid. Wat een top-school!

Die dagjes thuis helpen een beetje om weer iets meer mens te worden, maar de spanning om weer naar school te gaan groeit zienderogen. Toch moet hij blijven gaan.

Iedere keer neem ik met een steen in mijn maag afscheid bij de schooldeur. De autisme-juf is inmiddels ingeschakeld en Rik mag bij haar in het lokaal rustig opstarten. Als het dan wat beter gaat, brengt ze hem naar zijn eigen klas waar ook de klassen-juf een extra oogje in het zeil houdt. Er zijn meerdere ontspanmomenten of de mogelijkheid om in de zogenaamde sensoryhoek te verblijven. En geen klasgenoot die daar raar van opkijkt. Al deze kinderen hebben namelijk dagelijks met hetzelfde te maken: de inspanning die het kost om simpelweg dit (school-)leven te leven.